

[Haustrup Clemmensen.]

dets hovedorganisationer på dette område. Der er ingen principiel uenighed mellem regeringspartier og opposition på dette område, og jeg er overbevist om, at regeringen endog meget hurtigt vil fremsætte forslag herom. Men gratis for statskassen er det ikke, heller ikke uden virkning for den skatteudskrivningsprocent, der er behov for.

Når man hørte den redegørelse, som ikke mindst hr. Anker Jørgensen, men også hr. Krog Hansen fremkom med i indledningen af denne debat, var det ganske tydeligt, at man på en lang række områder ønskede forøgede statsudgifter. Det går jeg ud fra man står ved, det har man tidligere foreslået, det foreslår man nu, og det er jo ikke småpenge, det drejer sig om, det er milliardbeløb. Samtidig forstår jeg, at man ønsker trækprocenterne nedsat og/eller lønmodtagerfradraget væsentlig forøget. Jeg går ud fra, at alle i den socialdemokratiske gruppe og vel også i SF's gruppe er klar over den matematiske sammenhæng, at hvis man kræver statsudgifterne væsentlig forøget og statsindtægterne væsentlig nedsat, så kan det have en vis indflydelse på statens samlede balance, både på kasseoverskuddet og på trækprocenten.

Derfor må det være naturligt på dette område at erkende, at det kræver saglige forhandlinger at overveje, hvilke fremskridt der skal gennemføres, og hvordan de skal finansieres, og jeg beder om, at socialdemokratiet erkender, at så stærkt som det økonomiske tryk er i samfundet, så er tiden ikke just aktuel til at kræve en nedsættelse af kasseoverskuddet, netop når betalingsbalanceunderskuddet er så voldsomt og så stigende, som det er.

Jeg advarer altså mod den politik, der siger: vi skal have forøgede statsudgifter, vi skal have nedsatte statsindtægter, vi skal stadig bekæmpe betalingsunderskuddet, vi skal stadig sikre den høje beskæftigelse, vi skal stadig sikre, at der bliver reallønstigninger ud over de reallønstigninger, som det offentlige ydelser er med til at betinge. Man skal nu erkende, at det med at stange ål og gå på harejagt, det er en beskæftigelse, der ikke altid kan foretages i samme sekund. Det ville være klædeligt og rimeligt, hvis også socialdemokratiets politiske

linje var et udtryk for denne gamle Peder Syv-erkendelse. Den er så sand i dag, som den var for århundreder siden.

Jeg synes i det hele taget, det må være naturligt at understrege, at over for alle disse vanskeligheder er det regeringens langsigtede program, der står i forhandlingernes centrum. I det 21 mands udvalg, der allerede er nedsat, allerede er i arbejde, er der mulighed for at forhandle om disse forslag, også om en række af de tanker, socialdemokratiet har ønsket at skitsere på det ene eller det andet felt. Men jeg lægger vægt på til slut at understrege, at selv om der skal være forhandlingsvilje — det skal der, og det er der, også fra det konservative folkepartis side — så er det et ønske, at beskæftigelsen for enhver pris skal sikres, skal opretholdes; det er også et ønske, at den økonomiske vækst og dermed den højere levestandard fortsat kan høre med til billedet af velstandssamfundet Danmark.

Men når det er udgangspunktet, når beskæftigelsen skal opretholdes og levestandarden skal forøges, så må også produktionen forøges, så må også konkurrenceevnen forbedres, så må også landets økonomi på ny bringes i balance. Strejker og uro løser i denne situation ingen problemer. Det er klart, at der er behov for fordelingspolitiske forhandlinger og overvejelser både på fagligt plan og, i det omfang det er nødvendigt ad generelle socialpolitiske veje, også på politisk plan; men jeg understreger, at det må ske på sagligt grundlag, det må ske således, at man erkender, at fundamentet for yderligere fremskridt er en øget produktion, en øget erkendelse af de økonomiske sammenhænge. Den erkendelse er ikke så udbredt i oppositionen, som det kunne være ønskeligt og tilrådeligt i denne alvorlige økonomiske situation.

Henry Christensen: Jeg tror, mange i denne situation ud over landet spørger: hvad er de egentlige drivkræfter bag socialdemokratiets og SF's handlinger i denne situation, handlinger, som vi i dag har kunnet notere i høj grad er præget af en stærk aggression over for den nuværende regering? Måske kan vi hente lidt vejledning til forståelse heraf i en kronik i Politiken i går. Den var skrevet af professor, dr. phil. K. B. Madsen, og den havde netop som